

STĀVĒT PAR PATIESĪBU

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Dan. 7:23–25, Atkl. 12:6, 14, Jūdas 3, 4, Atkl. 2:10, Ap. d. 5:28–32, Ps. 19:7–11, 1. Jņ. 5:11–13.

ATMIŅAS PANTS:

“Un, kā Mozus paaugstinājis čūsku tuksnesī, tāpat jātop paaugstinātam Cilvēka Dēlam, lai ikviens, kas tic, Viņā iegūtu mūžīgo dzīvību” (Jņ. 3:14, 15)

Mūsdienu Turcijas piekrastes pilsēta Izmira reiz bija Bībeles pilsēta Smirna, kas minēta Atklāsmes grāmatā. Šī senā pilsēta ar aptuveni 100 000 iedzīvotāju uzplauka pirmā un otrā gadsimta beigās. Tā bija plaukstoša pilsēta un ļoti lojāla Romai.

Reizi gadā visiem Smirnas pilsoņiem tika pavēlēts dedzināt vīraku romiešu dieviem. Acīmredzot 2. gadsimtā Smirnā bija arī plaukstoša kristiešu kopiena, un daudzi negrasījās to ievērot. Polikarps, agrīnais baznīcas vadītājs, tika nogalināts Smirnas publiskajā laukumā – sadedzināts uz sārta, jo atteicās nodot savu Kungu, dedzinot vīraku romiešu dieviem. Kad viņam pēdējo reizi tika lūgts atteikties no Kristus, vecais vīrs atbildēja: “Es viņam kalpoju astoņdesmit sešus gadus, un Viņš man nav darījis nekādu ļaunumu. Kā es varu runāt ļaunu par savu Ķēniņu, kurš mani izglābis?”

Gadsimtu gaitā vīrieši un sievietes ir drīzāk bijuši gatavi piedzīvot mocekļa nāvi, nekā atteikties no ticības Kristum. Viņu upuris atjauno mūsu drosmi. Stāsts par viņu uzticību Kristum atjauno mūsu pašu apņemšanos. Šonedēļ mēs apskatīsim dažus Bībeles principus, kas mudināja valdiešus un vēlākos reformatorus, piemēram, Husu un Hieronīmu, palikt uzticīgiem Kungam, pat ja draudēja nāve no tās pašas varas, kas nogalināja Polikarpu: no Romas, kas tagad bija nonākusi pāvesta fāzē.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, kas balstās uz “Lielās cīņas” 4. – 6. nodaļu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 27. aprīlī.

Vajāti, tomēr uzvarētāji

Izlasi Dan. 7:23–25 un Atkl. 12:6, 14. Par kādiem pravietiskajiem laika periodiem ir runāts šajos pantos? _____

Ikreiz, kad Dieva ļaudis paliek Viņam uzticīgi, sātans ir saniknots. Bieži vien seko vajāšanas. Pravietis Daniēls aprakstīja laiku, kas viņam vēl ir nākotnē, kad viduslaiku baznīca “karos” un “vajās” Dieva tautu (Dan. 7:21, 25, NKJV). Pravietis Jānis aprakstīja šo pašu periodu kā laiku, kad Dieva draudze būs spiesta bēgt tuksnesī, kur tā tiks “uzturēta laiku un laikus, un puslaiku” (Atkl. 12:14). Atkl. 12:6 piebilst: “Sieva bēga tuksnesī, kur tai bija Dieva sataisīta vieta.” Dieva tauta tuksnesī tika uzturēta. Viņa Vārds to stiprināja un uzturēja, kamēr šajā garajā un tumšajā pāvesta kundzības periodā plosījās lielā cīņa.

Dieva ļaudis atrada “Dieva sataisīto vietu”. Dzīves lielākajos izaicinājumos Dievs vienmēr sagatavo vietu Saviem uzticīgajiem sekotājiem. Vislielāko pārbaudījumu laikā Viņa ļaudis ir atraduši patvērumu Viņa mīlestībā un rūpēs (sk. Ps. 46).

Gan 1260 dienas, gan laiks, laiki un puse laika Atkl. 12:6, 14 attiecas uz vienu un to pašu periodu ($3\frac{1}{2}$ reizes vai gadi \times 360 dienas gadā = 1260 dienas). Bībeles pravietojumi bieži tiek rakstīti ar simboliem. Daniēla un Atklāsmes grāmatas pravietiskajās daļās viena pravietiskā diena ir vienāda ar vienu burtisku gadu. Mēs atrodam šo dienas/gada principu 4. Moz. 14:34 un Ec. 4:6.

Dienas/gada princips balstās ne tikai uz šiem diviem tekstiem, bet uz plašu Svēto Rakstu pamatu. Dr. Viljams Šī, hronologs un Vecās Derības zinātnieks, norāda uz 23 Bībeles pierādījumiem Vecajā Derībā, kas liecina par šo principu. Bībeles tulki to ir izmantojuši gadsimtiem ilgi.

Vestgoti, vandaļi un ostgoti bija ciltis, kas ticēja doktrīnām, kuras atšķīrās no Romas oficiālajām mācībām. 1260 dienas sākās, kad pēdējā no šīm barbaru ciltīm, ostgoti, tika padzīta no Romas 538. gadā. Šis garīgās tumsas periods turpinājās līdz mūsu ēras 1798. gadam, kad Napoleona ģenerālis Bertjē izveda pāvestu no Romas. Šajā ilgajā periodā neskaitāmi kristieši tika nogalināti, jo paklausīja Dieva Vārdam. Viņi bija uzvarētāji pat nāvē. Kristū viņi bija brīvi no grēka vainas un varas, uzvarot “ar Jēra asinīm”. Kristus uzvara pār sātanu pie krusta bija viņu uzvara. Lai gan viņi nomira, nāve ir tikai miegs līdz Kristus atnākšanai.

Kā piepildījušies Bībeles pravietojumi stiprina tavu ticību? _____

Gaisma uzvar tumsu

Izlasi Jūdas 3, 4. Kāds brīdinājums šeit ir izteikts, un kā tas attiecas uz vēlāko kristiešu draudzi?

Jūdas grāmata tika uzrakstīta aptuveni pirms 65. gada ticīgajiem kristiešiem, kuri ir “Dieva Tēva milēti un Jēzū Kristū pasargāti” (Jūdas 1:1). Šie uzticīgie ticīgie tika mudināti “turpināt cīņu par to ticību, kas svētiem reiz uzticēta. Jo ir iezagušies kādi ļaudis, .. kas mūsu Dieva žēlastības vietā nododas kauna dzīvei” (Jūdas 1:3, 4). Šis brīdinājums viduslaikos ticīgajiem nozīmēja vēl vairāk pēc tam, kad baznīcā bija ieplūdušas pagānu tradīcijas un cilvēku tradīcijas izaicināja Dieva Vārdu. Daudzus gadsimtus tādi cilvēki kā valdieši bija Svēto Rakstu patiesību aizstāvji. Viņi uzskatīja, ka Kristus ir viņu vienīgais starpnieks un Bībele – viņu vienīgais autoritātes avots. “Ikvienā laikmetā Dievam ir bijuši savi liecinieki – vīri, kas ticēja Kristum kā vienīgajam Starpniekam starp Dievu un cilvēku, kas Bībeli uzskatīja par vienīgo dzīves mērauklu un kas svētīja patieso sabatu.” (E. Vaita “Lielā cīņa” 61. lpp.)

Izlasi Atkl. 2:10. Kādu apsoliījumu Dievs dod tiem, kas ir Viņam uzticīgi pat nāves draudu priekšā?

Šie vārdi tika rakstīti Smirnas draudzei. Viens no pilsētas dieviem bija Dionīsijs, svētku un auglības dievs. Kad Dionīsija priesteri nomira, viņu bērū gājienā uz galvas tika uzlikts kronis. Šo zemes kroni, ko uzlika uz galvas nāves brīdī, Jānis pretstata dzīvības kronim, kas tiks uzlikts uz to cilvēku galvām, kuri uzvar cīņā ar ļaunuma spēkiem. Dzīvības kronis tiek pasniegts tiem, kas Kristus dēļ iztur pārbaudījumus, grūtības, ciešanas un pat nāvi.

Dzīvības kronis iedvesmo šos uzticīgos ticīgos paciest pašu nāvi Kristus dēļ. Dzīvības kronis ticīgos vienmēr motivē sarežģītos apstākļos. Tas iedvesmoja valdiešus, piedzīvojot sāpes un vajāšanas. Viņi zināja, ka kādu dienu skatīs Jēzu un dzīvos kopā ar Viņu mūžīgi. Dzīvības kronis uzrunā arī mūs: arī mēs piedzīvojam pārbaudījumus, bet, turpinot raudzīties uz Jēzu, mūs sagaida dzīvības kronis.

Kas tevi iedrošina grūtos laikos? Kas tevi biedē? Uz kādiem apsoliījumiem tu vari atsaukties šajos laikos?

Drosme nostāties

Salīdzini Ap. d. 5:28–32, Ef. 6:10–12 un Atkl. 3:11. Kāds pamatprincips ir atrodams šajos pantos? _____

Viena no valdiešu un katra reformatora raksturīgajām iezīmēm bija viņu absolūtā uzticība Dievam, viņu paklausība Svēto Rakstu autoritātei un apņemšanās nodoties Kristus, nevis pāvesta varai. Viņu prāti bija piesātināti ar Jaunās Derības stāstiem par ticību un drosmi.

Kopā ar Pēteri un apustuļiem viņi varēja teikt: “Dievam vairāk jāklausa nekā cilvēkiem” (Ap. d. 5:29). Viņi saprata Pāvila brīdinājumu: “Topiet stipri savā Kungā un Viņa varenajā spēkā” (Ef. 6:10). Viņi nopietni uztvēra Jēzus padomu: “Turi, kas tev ir, ka neviens neatņem tavu vainagu” (Atkl. 3:11). Tā vietā, lai pakļautos Romas baznīcas tradīcijām, šiem pārliecinātajiem ticīgajiem bija drosme aizstāvēt Dieva Vārda patiesības.

Valdieši bija viena no pirmajām grupām, kas ieguva Bībeli savā valodā. Aizkustinošs stāsts par to, kā viņi ar roku pārrakstīja Bībeli, ko sarakstījis valdiešu Bībeles pārrakstītājs Žans Legers (Jean Leger), satur pirmavotu informāciju par viņu darbu, tostarp zīmējumus. Valdieši savās kalnu kopienās Ziemeļītalijā un Dienvidfrancijā slepeni pārrakstīja Svētos Rakstus. Jauniešiem jau agrā vecumā vecāki lika iegaumēt lielas Svēto Rakstu daļas. Bībeles pārrakstītāju grupas strādāja kopā, lai cītīgi pārrakstītu Bībeli. Daudzi no šiem valdiešu jauniešiem ceļoja pa Eiropu kā tirgotāji, klusi daloties Svēto Rakstu patiesībās. Daži iestājās universitātēs, un, kad radās iespēja, līdzdalīja Svētos Rakstus studiju biedriem. Svētā Gara vadīti, īstajā brīdī, kad pamanīja kādu godīgu meklētāju, viņi dalījās ar atsevišķām vērtīgo Rakstu daļām. Daudzi par savu uzticību un ziedošanos samaksāja ar dzīvību. Lai gan valdieši skaidri nesaprata visas Bībeles mācības, viņi gadsimtiem ilgi saglabāja Dieva Vārda patiesību, stāstot to citiem.

“Bet taisno teka mirdz kā rīta ausmas gaišums, kas arvienu kļūst spilgtāks, līdz pilnīgi uzaust dienu” (Sal. pam. 4:18). Salamans salīdzina ceļu, pa kuru Dievs ved Savus bērnus, ar sauli, kas lec arvien augstāk. Ja Dievs vienkārši paņemtu kosmisko slēdzi un saule uzreiz uzspīdētu visā savā spožumā, tas mūs padarītu aklus. Pēc tam, kad tumsa gadsimtiem ilgi bija apņēmusi pasauli, Dievs uzmodināja Viņa Vārdam uzticīgus vīriešus un sievietes, kuri turpināja meklēt dziļāk.

Kā mēs, atspoguļojot Kristus gaismu, varam spīdēt savā sabiedrībā? Vai mēs to darām?

Reformācijas rīta zvaigzne

Izlasi Ps. 19:7–11, Ps. 119:140, Ps. 119:162 un Jer. 15:16. Kas līdzīgs bija Dāvīda un Jeremijas attieksmē pret Dieva Vārdu, kas bija reformācijas īstākais stūrakmens? _

Katrs reformators "prietējās" par Dieva Vārdu. Viņi "prietējās" pildīt Dieva gribu. Viņi "mīlēja" Viņa likumu. Viena no nozīmīgākajām reformācijas pamatpatiesībām bija prieks, ko sniedza Svēto Rakstu iepazīšana. Bībeles izpēte viņiem nebija laikietilpīgs darbs. Tas nebija juridisks pienākums. Tā nebija stingra prasība, bet gan prieks.

Studējot Svētos Rakstus, viņi tika pārveidoti Svētā Gara spēkā. "Viklifa raksturs liecina par Dieva Vārda audzinošo un pārveidojošo spēku. Tā bija Bībele, kas viņu darīja par to, kas viņš bija. Cenšanās aptvert atklāsmes lielās patiesības visām cilvēka spējām piešķir īpašu svaigumu un enerģiju. Tā paplašina prātu, asina uztveri un ļauj nobriest spriedumam. Nav nekā cita, kas tādā mērā darītu cildenas domas, jūtas un tieksmes, kā Bībeles pētīšana. Tā dod nelokāmu mērķtiecību, pacietību, drosmi un izturību, tā attīra raksturu un svēto dvēseli. Nopietnas, godbijīgas Bībeles studijas, kas pētītājam nodrošinātu vistiešāko saskari ar Bezgalīgo Dievu, dotu pasaulei vīrus ar spēcīgāku un rosīgāku intelektu, ar cēlākiem principiem, nekā to jebkad varētu sniegt cilvēciskās filozofijas vissekmīgākā apgūšana." ("Lielā cīņā" 94. lpp.)

Izlasi 2. Tim. 2:1–3. Kādu padomu apustulis Pāvils deva Timotejam attiecībā uz Dieva Vārda līdzdalīšanu? _____

Dieva Vārda patiesība un pestīšanas prieks Kristū tā piepildīja reformatoru sirdis, ka viņiem bija ar to jādalās. Džons Viklifs savu mūžu pavadīja, tulkojot Dieva Vārdu angļu valodā tikai divu iemeslu dēļ: dzīvais Kristus mainīja Viņu caur Vārdu, un Kristus mīlestība mudināja viņu dalīties ar citiem tajā, ko viņš bija uzzinājis.

Pirms Viklifa angļu valodā bija pieejama ļoti maza daļa Bībeles. Lai gan viņš nomira, pirms Romas vara paspēja realizēt savus draudus, tomēr pāvests izraka viņa mirstīgās atliekas, tās sadedzināja un iemeta pelnus upē. Taču, kā šos pelnus aiznesa upe, tāpat tālu un plaši viņa pūļu dēļ izplatījās Dieva Vārds, dzīvības ūdens. Šādi Dievs izmantoja viņu – "reformācijas rīta zvaigzni".

Cerības iepriecināti

Izlasi Ebr. 2:14, 15. Kā ticīgie viduslaikos piedzīvoja lielās cīņas realitāti? _____

Kas bija tas, kas uzmundrināja uzticīgos valdiešus šausmīgo vajāšanu laikā, ko viņi piedzīvoja? Kas Husam un Hieronīmam, Tindlam, Latimeram un viduslaiku mocekļiem deva drosmi stāties pretī liesmām un zobenam? – Ticība Dieva apsolījumiem. Viņi ticēja Kristus apsolījumam: “Es dzīvoju, un jums būs dzīvot” (Jņ. 14:19). Viņi atklāja, ka Dieva spēks ir pietiekams arī vislielākajiem pārbaudījumiem. Viņi pat guva prieku sadraudzībā ar Kristu Viņa ciešanās. Un viņu uzticība bija spēcīga liecība pasaulei.

Viņi skatījās tālāk par to, kas bija, uz to, kas būs. Viņi zināja, ka Kristus augšāmcelšanās dēļ nāve bija uzvarēts ienaidnieks. Šiem drosmīgajiem ļaudīm tika salauzts nāves žņaugis. Viņi turējās pie Dieva Vārda apsolījumiem un aizgāja ar uzvaru.

Izlasi Jņ. 5:24, Jņ. 11:25, 26 un 1. Jņ. 5:11–13. Kādas garantijas šie solījumi sniedz jums personīgi? Kā tie palīdz jūsu dzīves pārbaudījumos? _____

Jans Huss neminstinājās ieslodzījuma, netaisnības un pat nāves priekšā. Viņš mēnesiem ilgi vārga cietumā. Aukstie, mitrie apstākļi izraisīja drudzi, kas gandrīz izdzēsa viņa dzīvību. Tomēr “viņu uzturēja Dieva žēlastība. Ciešanu nedēļās pirms galīgā sprieduma pasludināšanas reformatora dvēseli pildīja Debesu miers. ‘Šo vēstuli rakstu,’ viņš atklāja kādam draugam, ‘cietumā ar važās iekaltām rokām, jau rīt gaidot nāves spriedumu (...). Kad ar Jēzus Kristus palīdzību mēs no jauna satiksīmes nākamās dzīves brīnišķajā mierā, tad tu uzzināsi, cik žēlastības pilns pret mani ir bijis Dievs un cik spēcīgi Viņš mani atbalstījis visās šajās kārdināšanās un pārbaudījumos.” (E. Vaita “Lielā cīņa” 107., 108. lpp.)

Apustuļa Pāvila brīdinājums mūs uzrunā arvien aktuālāk. “Turēsīties nešaubīgi pie cerības apliecināšanas, jo uzticams ir Tas, kas apsolījis” (Ebr. 10:23). Kā Dieva apsolījumi atbalstīja Viņa ļaudis pagātnē, tā tie uztur mūs šodien.

Ko varētu nozīmēt zaudēt visu Kristus dēļ? Ko jūs galu galā patiešām zaudējat? (Sk. Mk. 8:36.) Ko mēs varam mācīties no valdiešiem un reformatoriem, kas var mūs uzturēt pēdējā zemes konfliktā? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Dievs ļāva sevišķai gaismai apspīdēt šo izvēlēto vīru prātu, atklājot tiem daudzus Romas maldus, tomēr viņi vēl nesaņēma visu gaismu, kuru vajadzēja sniegt pasaulei. Ar šiem saviem kalpiem Dievs vadīja ļaudis ārā no Romas piekritēju tumsas, bet tiem vēl nācās sastapties ar daudziem un lieliem šķēršļiem, tādēļ Kungs tos veda soli pa solim, kā ļaudis spēja iet. Viņi nebija sagatavoti saņemt visu gaismu uzreiz. Ja tā tiem arī būtu sniegta, tad viņi novērstos, jo nespētu to panest, tāpat kā pusdienas saules pilns spožums liek novērsties tiem, kas ilgi dzīvojuši tumsā. Tāpēc Kungs vadoņiem to atklāja tikai pamazām, cik ļaudis spēja uzņemt. Gadsimtu pēc gadsimta viens otram sekoja citi uzticīgi strādnieki, kuriem ļaudis reformas takā vajadzēja vadīt arvien tālāk.” (E. Vaita “Lielā cīņa” 103. lpp.)

“Kādā citā vēstulē priesterim, kas bija kļuvis par Evaņģēlija mācekli, Huss ar dziļu pazemību runāja par savām kļūdām, apsūdzot sevi, ka ‘viņam patīcis valkāt greznu apģērbu un dzīves laikā tas vieglprātīgi izšķīdis daudz stundu’. Šiem vārdiem viņš pievienoja vēl dažas aizkustinošas pamācības: ‘Lai visu tavu prātu aizņem Dieva godība un dvēseļu glābšana, bet nevis garīdzniecības amati un laicīgi īpašumi. Sargies savu namu izrotāt vairāk kā savu dvēseli un visvairāk rūpējies par garīgo skaistumu! Esi dievbijīgs un vienkāršs attiecībās ar trūcīgajiem un neizšķied savu mantu mielastos! Lai tev vēlāk nevajadzētu labot savu dzīvi un tu varētu būt brīvs no pārmērībām, es baidos, ka tu, tāpat kā es, tiksī smagi pārmācīts (...). Tu pazīsti manu mācību, jo jau no bērnības esi saņēmis manas pamācības, tāpēc būtu veltīgi tev vēl vairāk ko rakstīt. Bet es tevi ļoti lūdzu, Dieva žēlastības spēkā neatdarini manu vieglprātību, kur tu esi redzējis mani křitam!’ Uz vēstules aploksnes vēl sekoja piebilde: ‘Mans draugs, es tevi ļoti lūdzu, nesalauz šo zīmogu, pirms tu neesi ieguvis drošas ziņas, ka es esmu miris.’” (E. Vaita “Lielā cīņa” 105., 106. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kas ir “pakāpeniskā gaisma”? Kāpēc Dievs atklāj patiesību pakāpeniski? Kā šie principi attiecas uz Dieva draudzi mūsdienās?

2. Kā jaunie patiesības atklājumi ir saistīti ar iepriekšējām patiesībām, ko Dieva ļaudis ir sapratuši? Kāpēc jaunā gaisma nekad nedrīkst būt pretrunā ar veco?

3. Neatkarīgi no tā, kur jūs dzīvojat, jūsu kultūra veicinās vērtības, idejas un morāles kodeksus, kas kaut kādā veidā ir pretrunā ar Bībeles mācībām. Apzinot konfliktējošos jautājumus, kā jūs redzat sevi un mūs kā draudzi, kas tiek galā ar šiem izaicinājumiem? Kā palikt labiem pilsoņiem, vienlaikus nepakļaujoties jebkādam deformētām vērtībām, ko sludina mūsu kultūra?

4. Kā Jana Husa vēstule ietekmē jūsu domāšanu šodien? Kas jūs saviņņo šajā vēstulē?